

K. Dž. Doerti

NOĆNA škola
ODBRANA

Prevela
Aleksandra Čabraja

■ Laguna ■

Naslov originala

C. J. Daugherty

NIGHT SCHOOL – RESISTANCE

Copyright © 2014 Christi Daugherty

First published in the UK by Atom/Little Brown.

Translation rights arranged by Madeleine Milburn Agency.

All rights reserved.

Translation copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Da bi upoznao svog neprijatelja,
moraš postati svoj neprijatelj.

Sun Cu

PRVO POGLAVLJE

„Moraš da se opustiš“, rekao je Silven. „Ako si napeta, potonućeš.“

Eli ga ošinu besnim pogledom. Svaki mišić u telu bio joj je zategnut kao struna. „Opuštena sam.“

Stajali su do pojasa u hladnoj vodi koja ih je zapljuskivala blagim talasima. Pesak pod stopalima bio je mek. Posmatrajući kobaltnoplavu pučinu, Eli je osećala vrelinu sunca na koži.

Silvenove obrve poleteše uvis. „Nisi opuštena.“ Odmahnio je rukom ka njenim napetim ramenima i stegnutim pesnicama. „Pogledaj se. Plivamo u Sredozemnom moru – a ti izgledaš kao da si na mukama.“

Eli slegnu ramenima. Glumila je opuštenost, ali zapravo jedva je mogla da poveruje da je stvarno tu. S njim. I da radi to što radi.

Silven me uči da plivam, pomislila je, i to na jugu Francuske. Jbt!

Silven je još uvek čekao da ona odgovori, te je promrmljala nešto o kineskom mučenju vodom.

Usne mu se izviše.

„Hajde“, rekao je. „Lako je. Samo... sedi.“

Osvrćući se u potpunom nedostatku bilo čega na šta bi se moglo sesti, Eli sumnjičavo zaškilji. „Da sednem?“

On joj pokaza kako, spuštajući se u vodu koja ga je prihvatila i ponela, kao da se opušta u nevidljivoj stolici. Zatim se nagnuo unazad i zaplutaio, lagan kao pero. „Vidiš? Lako je.“

Oklevajući, Eli pusti da joj telo utone u vodu kao i njegovo. Onog časa kad je digla stopala s dna, potonula je kao kamen. Mahnito se koprcajući, opet se osovila na noge i okrenula njemu, besna i zadihana.

„Ne mogu da sedim“, reče ona razjareno, „na vodi.“

Silven se trudio da je saosećajno pogleda, ali su mu oči igrale a usne se izvijale naviše.

„To je bilo... nezgodno.“

„Nezgodno?“ Još uvek osećajući ukus slane vode u ustima, Eli kao da je izgubila sposobnost da sastavi suvislu rečenicu.

„Slušaj“, reče on, prilazeći joj bliže. „Probaj ponovo. Ovog puta ja ću te držati.“

„O ne.“ Eli, kojoj je već bilo dosta plivanja za taj dan, brzo uzmaknu.

Smejući se, Silven krenu za njom. „O da.“

Eli htede da potrči ka obali, ali su je voda i pesak zajedničkim snagama usporavali i za tren je osetila Silvenove ruke oko struka. Povukao ju je nazad bliže sebi, dok je ona mlatarala rukama i kikotala se, bespomoćna i zbunjena.

„Ne umem da plivam. Molim te, nemoj me više učiti“, moli-la ga je. „Mrzim da učim. Učenje je glupo. Učenje je grozno.“

„Učenje je“, reče mirno Silven, „predivno.“

Sad je plivao pored nje, a njena stopala nisu dodirivala morsko dno. Čvrsto ju je držao oko struka dok je plutala u vodi, ne znajući ni sama tačno kako se to desilo.

Hodajući po vodi, Silven se polako okrete ukrug, jednostavno je vukući sa sobom dok je ležala na leđima, zagledana u savršeno plavo nebo.

„Vidiš?“, reče on. „Znao sam da ti to možeš.“

„Ali ti me držiš“, reče ona.

„Ne, ne držim te.“

I zaista je nije držao. Nije ni primetila kada ju je pustio. Ali je govorio istinu. Nije tonula, niti se utapala. Voda ju je pridržavala poput nežnog zagrljaja. Osećala se bezbedno.

Samo na trenutak, sklopila je oči. Sve je bilo tako mirno i tiho, čulo se samo šuštanje talasa po pesku i tihi uzdah dok se voda povlačila nazad. Bilo je... savršeno.

Tada je odjeknuo prvi pucanj.

Reski zvuk odzvanjao je tihom uvalom. Eli se trgnu i poče da tone. Pre nego što je utonula u vodu, Silven ju je uhvatio i privukao sebi.

Pogledom je pretraživao obalu.

Držeći ga za ramena, Eli je pratila njegov pogled. Sve je bilo baš kao i maločas: meki pesak, visoke stene, plavo more. Ali odjednom je sve izgledalo drugačije: opasno.

Nerazumni strah rasplesao se u njoj poput vatre. Ovo je bilo prvi put da su napustili imanje Silvenovih otkad su pre mesec dana stigli u njihovu kuću. Sada ih više nikad neće pustiti da izađu. Hoće li ovako izgledati čitav njen život? Zauvek u bekstvu?

Većito uplašena.

Eli se setila Rejčel, koju su ostavili kraj bazena Silvenove porodične vile. Šta ako su i nju napali? Moraju odmah da se vrate tamo. Da se vrate do nje.

Ona se nemo pomoli. *Bože, molim te da je ona dobro.*

Još uvek je čvrsto držeći, Silven zapliva ka kamenom molu što se pružao duž plaže i štrčao u more. Osećajući da je teška kao kamen, Eli se trudila da u njegovom zagrljaju bude što manja i lakša. Ali on je bio snažan plivač i kretao se sigurno i brzo.

Oboje su sve vreme netremice posmatrali obalu. Na njoj se ništa nije micalo.

Tada odjeknu i drugi pucanj.

Dok je prasak odzvanjao među stenama, Eli i Silven se zaprepašćeno pogledaše. Znali su da ne smeju da progovore. Bez ijedne reči, on je prebaci sebi na drugu ruku, zaklanjajući je telom od obale koja je odjednom postala smrtonosna.

Voda joj se sad činila hladnija; Eli oseti kako joj zubi cvokoću.

Pištolji. U Engleskoj su se suočavali sa mnogo čim ali nikad s pištoljima. Od metka ne možeš pobeći. Ni otplivati.

Tri meseca su ona i Rejčel išle od jedne bezbedne kuće do druge. Svaka je bila raskošnija od prethodne. Svaka je bila sve izolovanija. I sve usamljenija.

Pre nekoliko nedelja stigli su u Francusku, gde su zatekle Silvena kako ih čeka. Kao delić doma.

A onda im je zapravo bilo lepo... sve do sada.

Trebalo je da znam da to ne može da potraje.

Istog časa kad su stigli do mola, Silven je krenuo ka skrivenom delu uvale, gde su ih stene prirodno zaklanjale sa svih strana, kao u kući bez krova.

Šćućurili su se tu, oboje napeti.

Tu među stenama, Eli se osetila dovoljno sigurnom da šapatom upita: „Šta...?“

„Ne znam.“ Glas mu je bio napet a mišić na vilici mu se trzao. „Ali saznaću.“

Strah je pekao Eli u stomaku poput kiseline. To joj se sigurno videlo na licu, jer ju je Silven uhvatio za ramena.

Ruke su mu bile snažne a pogledom ju je preklinjao da mu se ne protivi.

„Ostani tu.“ Mada je šaputao, Eli se činilo da te reči odjekuju oko njih. „Molim te, Eli. Idem da vidim šta se dešava i odmah se vraćam. Obećavam.“

Utroba joj se zgrčila od užasa. Treba da krene s njim – obučena je za ovo.

Međutim, nije umela da pliva. Ako bude zahtevala da pođe i ona, opasnost bi mogla biti još veća za oboje.

Strastveno mu je uzvratila pogled. „Čuvaj se.“

Na trenutak ju je pogledao kao da želi još nešto da kaže; umesto toga, samo ju je privukao sebi i čvrsto zagrlio. Koža mu je bila vlažna i hladna.

Zatim se provukao između stena i zaronio, nestajući pod majušnim talasom.

Čim joj se izgubio iz vida, Eli je poželela da se on vrati.

Grudi su joj se napinjale. Čvrsto se obgrlila rukama.

Mnogi su već nastradali zbog nje. Najpre Rut, pa Džo, pa onda Rejčel. Ako se Natanijel dočepa Silvena...

Tri pucnja odjeknuše jedan za drugim i ona naglo udahnu i zgrči se. Jedan metak se odbio o nešto s prodornim fijukom.

Eli čvrsto stegnu stenu ispred sebe, zarivajući nokte u udubljenje u crnom kamenu. Lopari su joj se usecali u jagodice, ali joj je taj bol prijao. Pomogao joj je da se koncentriše.

Vreme je prolazilo a Silven se nije vraćao. Eli je sve teže disala.

Nije mogla da ostane tu, zar ne? Njemu bi moglo nešto da se desi. Možda mu je potrebna njena pomoć.

Dugo je ostala skvrčena među stenama, rastrzana između želje da krene da ga potraži i da poslušna ono što joj je rekao. Brojala je udahe.

Pedeset tri udaha. Pedeset četiri. Pedeset pet...

Silven bi već trebalo da se vrati.

Konačno više nije mogla da izdrži. Ne ume da pliva ali umeće da gazi kroz vodu ili da... se kreće. *Nekako.*

Uspravila se. Upravo u tom trenutku Silven je izronio iz mora.

Od olakšanja joj navreše suze na oči.

Čim ju je ugledao, on kao da se malo smirio.

„Nisam bio siguran da ću te naći ovde“, reče on.

„Ne umem da *plivam*, jebote.“ Glas joj je besno odjeknuo i ona primora sebe da spusti ton do šapata: „Šta se dešava?“

Izraz lica mu se promenio i uozbiljio. „Ima ih dvoje. Naši stražari ih zasad odbijaju, ali bi ih se moglo pojaviti još. Moramo se skloniti odavde. Treba da budemo brzi.“ Plavim očima potamnelim od brige zagledao se u njene. „Ostani uz mene – šta god da se desi. Važi?“

Eli, koja više ionako nije imala nameru da ga ispušta iz vida, snažno klimnu glavom. „Obećavam.“

Hvatajući je za ruku, sagnuo se dok su izlazili iz svog skloništa i uranjali u hladno more. Strah je Eli izoštrio čula – činilo joj se da oseća kako se nešto kreće u vodi; kako joj se tare o kožu.

Kao i ranije Silven ju je čvrsto držao uz sebe, snažnim zamasima je gurajući kroz talase. Ali umesto da ih vodi prema obali, krenuo je u suprotnom pravcu. Polako, plivajući nasuprot struji, išli su do kraja kamenog mola, a zatim oko njega, na drugu stranu.

Tu ih nije dočekala prelepa plaža. Nezaklonjena obala je tu bila izložena talasima i vetru i obrasla travom i žbunjem.

Negde u daljini Eli je čula povike. Silven je čvršće stegnu. Stežući zube, zaplivaio je još jače. Sad kad su im talasi udarali u leđa, brzo su klizili ka obali.

Čim su stigli do plićaka, stali su na tlo i potrčali. Silven ju je čvrsto držao za ruku dok su istrčavali iz mora, boreći se s talasima koji kao da su im se zaplitali oko nogu.

Pošto su stigli do hrpe stenja što je zaklanjala uvalu, zastali su da dođu do daha. Neumoljivo sunce bleštalo je s neba, bojeći sve pred njima zlatnom izmaglicom.

Sa stena je Eli videla džip njihovih stražara. Tik iza njega nazirao se i crveni sjaj Silvenovog motocikla.

Iz daljine je dopirala vika. Nepoznati glasovi dovikivali su se na francuskom. Eli nikog nije videla – stražari su sigurno bili među stenama.

„Pssst...“ Silven diže ruku, osluškujući. Zatim se okrenu njoj, napetog pogleda. „Kreću. Spremi se.“

Začu se bat stopala po pesku. Još dovikivanja. Zatim i pucanj.

On je povuče za ruku. „Sad.“

Potrčali su po pesku. Bodljikavo grmlje grebalo je Eline noge, oštre školjke usecale su joj se u bose tabane ali ona nije obraćala pažnju na to, terajući sebe da trči što brže može.

Sunce je obojilo pesak surovom belinom. Dah joj je goreo u grlu.

Motocikl je ispred njih sijao poput svetionika.

Crveno. Stani. Opasnost.

Stigli su. Silven skoči na motocikl, pružajući Eli ruke da joj pomogne da sedne iza njega. Iza njih se začu dovikivanje, a on baci kacige na zemlju – nije bilo vremena za to.

Oboje su znali šta će se desiti kada on okrene ključ, koji je zagrejan blistao u bravi gde ga je i ostavio.

Napadači će pojuriti za njima. S pištoljima.

Okrenuo se i pogledao u Eli; plave oči su mu odlučno sijale. „Drži se.“

DRUGO POGLAVLJE

Motor je zaglušujuće brujaio, nadjačavši sve ostale zvuke. Neko bi mogao da puca u njih a oni ni to ne bi čuli.

Eli čvrsto uhvati Silvena oko struka. Njegova koža priljubljena uz njenu bila je vrela; grozničavo vrela.

Odlučno je dao gas. Motocikl polete niz drum kao da ispaljen iz topa. Kretao se kao živo biće ispod njih i iako se svom snagom držala za Silvena, Eli se upinjala da se održi na mestu, stežući zube zbog siline vožnje.

Činilo joj se da sila gravitacije pokušava da ih rastrgne.

Silvenovi mišići behu napeti od napora da održi motocikl uspravno i na pravom putu. Truckali su se tako snažno po zemljanom drumu da su Eli cvokotali zubi.

Tada se ispred njih ukaza raskrsnica sa asfaltiranim putem. Put je bio zakrčen popodnevnim saobraćajem; na njemu bi morali da voze polako zbog gužve.

Zgrčena iza Silvena, Eli se osvrnu da baci pogled preko ramena. U daljini je ugledala tamno vozilo kako juri za njima. Još uvek im se nije bilo primaklo, ali se približavalo vrlo

brzo. Sustići će ih ako Silven prikoči da bi skrenuo na asfaltirani put.

Međutim, kad su se približili putu, on nije stisnuo kočnicu. Eli odjednom sasvim jasno shvati da on to neće ni uraditi.

Nameravao je da skrene na prepuni put u punoj brzini.

Eli nije imala vremena da reaguje – da mu bilo šta kaže. Da pokuša da ga odgovori od toga. Čvrsto zažmurivši, još jače ga je stegla, priljubivši lice uz njegova gola leđa.

Izleteli su na raskrsnicu, preprečivši put jednom manjem autu koji je morao naglo da prikoči da se ne bi zakucao u njih. Gume zavrištaše kad je Silven naglo oborio motocikl. Vazduh ispuni oštri miris vrelih guma.

Tada je Silven izgubio kontrolu.

Motocikl se naglo zaneo. Ulica polete ka njima.

Eli vrisnu i okrete glavu tik na vreme da ugleda kamion prepun namirnica kako skreće na zemljani drum, dižući ogroman taman oblak prašine.

Psujući na francuskom, Silven se borio da ispravi motocikl koji se snažno zanosio. S obzirom na brzinu kojom su išli, bez kaciga i zaštitne opreme, Eli je znala da bi u slučaju sudara verovatno poginuli. Međutim, nije imala izbora sem da se i dalje čvrsto drži. Zadržavši dah, stezala je Silvena oko pasa.

A onda je, isto tako naglo kao što je izgubio kontrolu nad motociklom, Silven opet čvrsto držao upravljač u rukama. Motocikl se uspravio i nastavio ravnomerno da juri napred. Silven je opet dodao gas i oni poleteše pravo niz put.

Odahnivši s olakšanjem, Eli mu je spustila glavu na rame. Nije umela da kaže da li to čuje bubnjanje svog ili Silvenovog srca, ali njegova ramena behu sjajna od znoja a ona je teško disala.

On se okrete ka njoj. „Jesi li dobro?“

Ne mogavši da nađe odgovarajuće reči kojima bi izrazila kako se oseća, Eli samo klimnu glavom. Silven opet dodade gas i nagnu se nad upravljač. More se pretvorilo u plavu mrlju iza njih; s druge strane puta promicala su polja kao akvarel zlatne, zelene i boje lavande. Silven je sada s lakom upravljao motociklom, pretičući automobile bez oklevanja i straha.

Eli nije znala koliko brzo idu, ali je osećala da se sigurno voze znatno brže od sto pedeset kilometara na sat. Zapitala se kako Silven uspeva sve dobro da vidi – njoj je vetar duvao pravo u oči, šibajući je po licu i ramenima njenom sopstvenom kosom kao bičevima.

Međutim, ubrzo je gužva postala još gušća i bili su prinuđeni da uspore.

Silven se osvrtao tražeći izlaz, ali nije pronašao ništa. Bilo je leto na Francuskoj rivijeri. Gužva je bila neizbežna.

Ipak, govorila je Eli sebi, bar su pobegli od onih ljudi s pištoljima. A sad su već sigurno blizu kuće. Uspeli su.

Međutim, tek što je počela da se opušta, crni BMW je uleteo u traku iza njih, primakavši im se tako blizu da je gotovo dodirnuo zadnju gumu motocikla.

Eli nije ni znala otkuda se pojavio. Samo je odjednom zagrmeo iza njih svojim moćnim motorom. Lice vozača skrivali su zatamnjeni prozori, zbog kojih je auto delovao bezlično i zlokobno, kao robot.

Eli je osećala napetost u Silvenovom telu dok je zagledao automobil u retrovizoru motocikla.

„Je li to neko od naših?“, doviknu ona, dok joj je vetar nosio glas.

On blago odmahnu glavom.

Eli oseti kako joj se srce steže. Onda je to neko od *njih*.

Sad je već znala šta može da očekuje – nije morao da je upozorava. Stegla mu je ruke oko pasa, pripremajući se.

Silven se umešao u saobraćajnu gužvu.

Automobili su vrveli oko njih poput igračaka u dečjoj igraonici. Trube su glasno negodovala, ali je Silven, ne obraćajući pažnju na njih, jurio pravo.

Iza njih je motor tamnog auta besno zujao.

Škripanje kočnica i sudar. Grčevito se držeći za Silvena, Eli se okrete i ugleda kako je BMW udario jedan manji automobil, odgurnuvši ga sa ulice u grmlje. Međutim, vozač je potom dao gas do daske i krenuo pravo na njih.

„Silvene!“

Osetivši strah u njenom glasu, okrenuo se. Psujući, naglo je skrenuo udesno na uski, neasfaltirani put. Kamenčići su im vrcali ispod guma kao meci dok su nešto manje od kilometar jurili drumom, obilazeći automobile kao čunjeve na putu, pre nego što su konačno izbili na jedan još uži put.

Srećom, manji put duž kojeg je raslo drveće bio je gotovo prazan. Silven dodade gas, hvatajući krivine nemogućom brzinom. Eli je znala da bi trebalo da se plaši, ali je već videla šta on sve ume. Verovala je da je uz njega bezbedna.

Neprestano se osvrtala tražeći pogledom crni auto, ali njega više nije bilo.

Tada se ispred njih ukaza ogromna metalna kapija. Dva poznata tamna džipa stajala su ispred nje kao stražari.

Kapija je upravo počela da se otvara. Popodnevno sunce obasjavalo je tamni metal takvim sjajnim bleštavilom da je izgledao beo i čist, poput nebeskih dveri.

Činilo se da otvor kapije nije dovoljno širok za motocikl, ali je Silven očigledno mislio drugačije. Ustremio se prema njemu.

Eli ga je grčevito držala oko struka, tiho mrmljajući molitvu. Proleteli su kroz kapiju gotovo je okrznuvši i izleteli na otmeni prilazni put obrastao cvećem. Silven naglo zakoči da ne udari u kuću. Stali su tako iznenada da mu je Eli najpre nalegla na kičmu, a zatim odskočila nazad na sedište.

Silven isključujući motor. Iznenadna tišina delovala je zaprepasavajuće.

Prebacivši nogu preko upravljača motocikla, gipko je skočio na zemlju i pružio joj ruku. „Kapija je još uvek otvorena. Ovde smo nezaštićeni. Moramo da uđemo u kuću.“

Želela je da ga poslušša, ali joj se činilo da ne može ni da se makne. Kolena su joj klecala kao da su od gume, utroba joj se prevrtala.

Jesu li ikad bili tako blizu smrti?

„Bojim se da će me noge izdati“, priznade ona.

On izvi usne u zadovoljni osmeh i nemarno se nasloni na upravljač.

„Baš brza vožnja, ne? Trenirao sam sa šampionom moto-krosa. Moj otac je to postavio kao uslov kad mi je poklonio motor.“

Eli potisnu začuđujuću želju da se nasmeje. Kako je mogao da bude tako opušten kad su upravo umalo poginuli?

Prebacila je noge na istu stranu i sišla s motocikla. Potrčali su uz stepenice prema ulaznim vratima.

„Drago mi je što je baš to tražio“, reče ona, glasom koji je tek blago podrhtavao. „Volim da živim.“

TREĆE POGLAVLJE

A zapravo, dan je tako lepo počeo. Bilo je tako sunčano da je nebo ličilo na tablu plavog stakla. Bio je to dan uoči Elinog rođendana i ona i Rejčel su bile isplanirale mnogo sunčanja.

Rejčel se, naravno, sunčala s udžbenikom iz hemije u rukama, jer je Rejčel sve radila s knjigom u ruci. Nameravala je da se kasnije upiše na Oksford i na medicinski fakultet i ništa – čak ni Natanijelov napad koji je desetkovao školu i obe ih ostavio izranjavljene – nije moglo da je spreči u tome. Otkad su jedne hladne martovske noći otišle iz Akademije *Simerija*, obe su pratile nastavu na daljinu. Poslednjih meseci navikle su se na samostalno učenje.

Dok su tog popodneva sedele kraj bazena, Eli je pokušavala da uči istoriju, ali nije mogla da se usredsredi. Iako je tek bio jun, letnje vrućine behu već počele, a ona je stalno pronalazila razloge da se okani knjige.

Na kraju krajeva, mislila je leškareći na ležaljci pod suncem, mora li baš da se uči dan uoči rođendana? Zar to ne liči pomalo na učenje na novogodišnje veče?

Iznad njene glave lenjo je kružio galeb, ne mašući krilima već ih samo šireći. Na nebu nije bilo nijednog oblačka.

Eli pogleda ka Rejčel, koja je sedela u hladu velikog sun-cobrana potpuno zadubljena u knjigu. Ožiljci koje joj je Gejb ostavio na telu sada behu jedva vidljivi, i Eli je bilo drago zbog toga. Možda će na kraju potpuno nestati.

Još nedeljama pošto su otišle iz Akademije *Simerija*, Rejčel su mučile noćne more. A nije bila jedina koja je ružno sanjala.

Eli je dotakla dug i tanak ožiljak na svom ramenu. Pod prstima je bio zadebljao i još uvek osetljiv na dodir. Kao podsetnik na ono kroz šta je sve prošla. I od čega je bežala.

Tek kada su stigle ovamo, obe su se osetile bezbedno.

Kada su stigle tu u konvoju džipova, posle kratkog putovanja privatnim avionom, nisu čak ni znale čija je to kuća. Teška crna kapija se otvorila otkrivajući raskošnu vilu, čiji zlatni zidovi kao da su upijali sunce. Sočne svetloljubičaste bugenvilije obavijale su se oko kuće poput svetlog pokrivača.

Bila je prelepa. Ali bila je to ipak samo još jedna vila.

Stajale su na vrućini i čekale da im vozač iznese torbe iz auta, kada su se ulazna vrata vile otvorila a na njima se odjednom pojavio Silven, smešeći im se kao deo *Simerije* – kao da su stigle kući.

Ne razmišljajući, Eli je odskakutala uz stepenice i bacila mu se u naručje.

On se samo nasmejao i privukao je sebi, kao da se tako grle svaki dan.

„Bože“, prošaputao joj je u kosu, „nedostajala si mi.“

Kasnije, dok im je pokazivao kuću, Silven im je objašnjavao da je to letnjikovac njegovih roditelja. Na imanju se nalazilo nekoliko manjih kuća i ogromna glavna vila, te je bilo dovoljno prostora za čuvare i osoblje. Visoki zidovi i mesto na vrhu brda činili su kuću bezbednom.

Bilo je to savršeno sklonište i, nedelju dana kasnije, Eli i Rejčel su se složile da bi mogle opušteno zauvek da ostanu tu. Na toplom francuskom suncu lako su zaboravljale užas od kojeg su pobile. Bilo je lako ne brinuti zbog Nataniijela i ne pitati se zašto su čuvari uvek oko njih. Zašto nikad ne napuštaju imanje.

Osim danas, kad se Silven pojavio kraj bazena s primamljivom ponudom za koji trenutak slobode.

„Mislio sam da odemo do plaže“, rekao je. „Hoćeš li sa mnom?“

Eli nije oklevala. „Šališ se?“, pitala je. Kad je on odmahnuo glavom, široko se osmehujući, skočila je na noge. „Hajde, Rejč. Moraš i ti.“

Ali Rejčel ih je odbila. „Samo vi idite, deco“, rekla je, popustljivo ih gledajući preko naočara za sunce. „Ja moram da učim.“

I tako su Eli i Silven sami otišli na plažu.

Dok su se vozili francuskim putevima na Silvenovom motociklu, Eli je gladnim pogledom upijala lepotu pejzaža.

Taj kraj joj se veoma sviđao.

Jedina nevolja bila je u tome što su bili u Francuskoj već skoro mesec dana. Tu su se zadržali duže nego bilo gde drugde otkad su otišli iz *Simerije*. Svakoga trenutka mogao je stići poziv. A onda i avion. Tamo bi ih čekala neka nova, nepoznata kuća. A onda će ona i Rejčel opet ostati same.

Ko bi znao kada će se opet vratiti ovamo? Kada će opet videti Silvena?

Međutim, do tada poziv još nije stigao i Eli je dopustila sebi da mašta da će možda moći tu da ostanu. Možda ih Nataniijel nikad neće pronaći. Ili se možda ne usuđuje da se zameri Silvenovom ocu. Na kraju krajeva, gospodin Kasel

je bio moćni lider francuske vlade i jedan od najbogatijih ljudi u državi.

Međutim, negde u malom mozgu, Eli je oduvek znala da je to samo maštarija. Natanijel ju je uvek pronalazio.

Uvek.

Mermerni pod je bio hladan pod Elinim bosim nogama. Posle vreline sunca napolju, vila im se činila ledena poput frižidera. Eli se naježila po rukama i ramenima.

Iznad njihovih glava, zasvođena tavanica dizala se tri metra u visinu; na njoj su se ravnomerno vrteli ventilatori uz tiho mehaničko brujanje.

„Moram da nađem Rejčel“, reče Eli, krenuvši ka zadnjem delu kuće. Ali tek što je napravila dva koraka, u sobu upadoše trojica stražara u crnim majicama i šorcevima. Zastavši ispred Silvena, brzo su mu govorili nešto na francuskom dok ih je on pažljivo slušao.

Eli, koja nije najbolje vladala francuskim, nestrpljivo je čekala da joj on prevede šta su rekli.

Posle kraćeg razgovora, čuvari opet odjuriše. Silven se okrete njoj, namrštenog čela.

„Ovde je sve u redu“, reče on. „Niko nije nasrtao na kuću. Rejčel je u svojoj sobi. Oni su otišli po moje roditelje.“

Eli s olakšanjem odahnu. Bar je Rejčel dobro. Barem to.

Ali Silven nije izgledao umiren. Čelo mu je i dalje bilo nabrano od brige. „Šta je bilo?“, upita ona, pogledom mu ispitujući izraz lica. „Da li se još nešto desilo?“

On odmahnu glavom. „Ne znam. Rekli su mi nešto... Imam neki neprijatan osećaj...“

Nije morao da završi rečenicu. Eli je dobro poznavala taj osećaj.

„Vode nas odavde.“ Glas joj je bio miran, mada ju je srce zabolelo. „U sledeću sigurnu kuću.“

Stojeći pored nje, on je uhvati za ruku. „Neću im to dopustiti.“

Zvučao je odlučno i, zagledavši se u njegove oči boje francuskog neba, Eli je poželela da tako i bude. Ali to nije bilo moguće. Silven je mogao da vozi motocikl kao pravi profesionalac ali čak ni on ne bi mogao da naređuje Lusindi Mel-dram šta da radi sa svojom unukom.

Čak ni on nije mogao da joj obezbedi sigurnost.

„Nateraće nas“, reče ona jednostavno. A onda, pošto je to bila istina, dodala je: „Nedostajaćeš mi.“

Pogledao ju je čežnjivo, kao da želi nešto da joj kaže ali ne ume da nađe prave reči. Njegov pogled milovao joj je usne kao poljubac.

„Eli...“, zausti on, ali pre nego što je uspeo da izgovori rečenicu, još jedan stražar utrča i reče mu nešto što Eli nije razumela.

Puštajući joj ruku, Silven ju je potišteno i bespomoćno pogledao. „Moj otac. Moram da idem.“

„U redu je“, reče ona. „Prićaćemo kasnije.“

Međutim, dok je odlazio nije mogla da odagna tužnu pomisao: *Ako postoji kasnije.*

Pošto je Silven otišao sa čuvarima, Eli požuri uz stepenice, koje su se kružno pele u otmenom vrtlogu prefinjenog belog kovanog gvožđa. Preko otvorenog odmorišta potrčala je ka visokim dvokrilnim vratima, koja se na njen dodir odmah otvoriše.

Popodnevno sunce probijalo se kroz duge prozirne zavese što su prekrivale prozore od poda do tavanice, dajući Elinoj

spavaćoj sobi blagi odsjaj boje kajsije. U sobi je najviše mesta zauzimao široki krevet s baldahinom presvučen bledom posteljinom, ali Eli je krenula pravo ka ormaru.

Brzo je navukla kratku suknju i majicu preko bikinija. Pošto je obula sandale, zastala je ispred vrata koja su ličila na vrata ormara ili ostave. Tiho je pokucala na njih.

„Uđi.“ Kroz masivno drvo dopro je Rejčelin prigušeni glas.

Eli otvori vrata susedne sobe, koja je veoma ličila na njenu, samo što su ovde zavese bile bledožute.

Rejčel je ležala na krevetu okružena knjigama. Naočare joj behu skliznule na pola nosa i ona preko njih trepćući pogleda u Eli.

Eli je mrzela što mora to da joj saopšti. Rejčel je ovde bila tako srećna. Tako sigurna.

Ali niko nikad nije stvarno siguran, podseti ona sebe. Sigurnost je iluzija. Laž koju govorimo sebi da bismo lakše podnosili svoje opasne živote. „Treba odmah da siđeš u prizemlje“, reče ona tiho. „Nataniyel nas je pronašao.“

„Morate da odete.“ Silvenov otac je sedeo na stilskoj fotelji tapaciranoj skupocenim belim platnom. Eli, Silven i Rejčel sedeli su nasuprot njemu na dugačkoj sofi od istog materijala. „Ovo je bio pravi napad. Mogli ste da poginete.“ Pogledao je sina u oči. „I ti i ja znamo da bi te Nataniyel ubio da bi se dokopao Eli. Nikad neće odustati.“

Silven nije skrenuo pogled, ali su za Eli reči gospodina Kasela značile podizanje poklopca beskonačno dubokog, mračnog bunara u koji će biti gurnuta. Odzvanjale su joj u glavi.

Nikad neće odustati. Nikad neće odustati...

„Kuda sad idemo?“ Rejčelin glas je bio miran, ali je Eli u njemu naslućivala umor. Obe su već bile umorne od bežanja.

Njegove reči su ih obe prenerazile. „Nazad u *Simeriju*.“

Eliino srce poskoči. Rejčel je pogleda s nevericom.

Je li to moguće? Da se vraćaju kući?

Lusinda im je oduvek jasno stavljala do znanja da ne mogu da se vrate u školu dok se stanje s Natanijelom ne razreši. Što se očigledno nije desilo. Pa... šta se to promenilo?

„Mislite ozbiljno?“, upita Eli. „Stvarno možemo da se vratimo?“

Posmatrajući ih sa stolice pored visokih prozora što su gledali na bazen, Silvenova majka je izgledala neobično mirno usred sveg tog uzbuđenja.

„Sva mesta na kojima ste bile na kraju su otkrivena“, rekla je svojim raskošnim altom. Francuski naglasak činio je da svaka njena reč zvuči otmeno. „Za vas... nijedno mesto nije stvarno bezbedno.“

Gospodin Kasel se blago namršti. „To nije sasvim tačno.“ Okrenuo se Eli. „Lusinda – tvoja baka – zaključila je da ćete biti bezbedniji u Engleskoj. I...“, nekoliko trenutaka je oklevao, „mi se slažemo. Bar mislimo da nećete biti u nimalo većoj opasnosti tamo nego ovde. A tako možete da nastavite s učenjem.“

Eli nije mogla da veruje. Videla je kako se Rejčel bori da obuzda ushićeni osmeh i znala je kako se ona oseća.

Kući, pomisli ona. *Idem kući*.

Opet će videti Zoe i Nikol.

I Kartera.

Od same pomisli na njega unervozila se. Nije joj se pružila prilika ni da se pozdravi s njim. Nije joj se pružila prilika da raščisti s njim.

Nije ni sama bila načisto sa sobom.

„Kada krećemo?“ Silven je napeto gledao u oca.

Gospodin Kasel je najpre zaustio da odgovori, a onda kao da se predomislio.

Eli je naizmenično gledala u jednog pa u drugog, svesna da oni razmenjuju nekakvu poruku, ali ne znajući kakva bi ona mogla biti.

Gospodin Kasel konačno progovori: „Eli i Rejčel odlaze večeras. Ako ti odlučiš da pođeš s njima... onda pretpostavljam da ćeš i ti tada oputovati.“

„Naravno da se i ja vraćam s njima“, reče odlučno Silven. „Znaš da je tako.“

Sa svog mesta kraj prozora Silvenova majka je ispustila tihi zvuk. Još uvek je gledala kroz prozor, čvrsto stisnutih usana. Kao i uvek, bila je elegantno obučena – u beloju platennoj bluzi, sivim pantalonama i sa svetloplavom ešarpom prebačenom preko ramena, kao da je sišla sa stranica nekog modnog časopisa.

Ali Eli je nikada nije videla tako tužnu.

„Više bismo voleli da ostaneš ovde“, reče napokon gospodin Kasel. „Tu gde možemo da te zaštitimo.“

Silven odgovori ocu tihom bujicom francuskog. Eli je učila taj jezik, ali je ipak razumela tek po koju reč. *Jamais* – nikad. I *comprend* – razumeti.

Njegov otac tako naglo ustade da se Eli trgla. Rekao je Silvenu nešto što ona nije razumela i izašao iz sobe.

„Šta je rekao?“, upita ona, gledajući u Silvena.

Odgovorila joj je gospođa Kasel, gledajući u sina. „Rekao mu je: 'Uradi kako hoćeš.'“

„*Maman...*“, reče Silven, ali njegova majka diže ruku niz koju beli rukav skliznu otkrivajući vitki zglob jednako tamne puti kao što je bila i Silvenova.

„Ne moraš da mi objašnjavaš“, reče ona tiho. „Razumem. Ali mi te volimo. I plašimo se za tebe.“ Potom je pogledom obuhvatila i Eli i Rejčel. „Za sve vas.“

Zavladala je neprijatna tišina.

„Pa“, reče Rejčel, nakašljavajući se. „Pretpostavljam da treba da se spakujemo. I da ostavimo vas dvoje da porazgovarate.“ Ustajući, ona rukom pozva Eli. „Hajdemo. One silne majice se neće same spakovati.“

„Ne, neće“, saglasi se Eli, ustajući i krećući za njom. „A ni pantalone. I njih neko mora da spakuje.“

Silven se čak nije ni osvrnuo za njima dok su žurile uz stepenice ostavljajući za sobom tegobnu tišinu.

Eli je već bila ubacila svoje stvari u torbe kad joj je jedan čuvar rekao da neće krenuti pre mraka. Pošto napuste imanje Kaselovih, moraće da se kreću brzo, objasnio joj je, i zbog toga moraju da izbegnu gužvu na putu.

Na kraju su ih tek posle deset konačno pozvali da priđu ulaznim vratima, gde ih je čekao konvoj crnih džipova s upaljenim farovima i motorima koji su brujali.

Bez ijedne reči, Silvenov otac poljubi Eli i Rejčel u oba obraza. Silvenu je tiho rekao nešto na francuskom. Eli je videla kako Silven steže zube dok ga je slušao. Zatim se gospodin Kasel vratio u vilu.

Gospođa Kasel je zagrlila Rejčel.

„Srećno u školi, Rejčel“, rekla je svojim predivnim naglasakom. „Želela bih da jednog dana budeš moja doktorka.“

„Hvala vam za sve“, odgovori Rejčel. Žena joj je uzvratila toplim osmehom.

Dok je Rejčel ulazila u auto, gospođa Kasel se okrenula Eli.

„Doviđenja, dušo.“ Zagrlila ju je. Eli je udahнула miris njenog parfema, opojnu mešavinu egzotičnog cveća i začina.

Kad se odmakla, gospođa Kasel ju je i dalje držala za ramena, gledajući je u oči kao da želi još nešto da joj kaže. U njenim toplim, svetlosmeđim očima bilo je nečega što Eli nije umela da protumači. Možda opreza. Ili sumnje.

Međutim, spuštajući ruke kazala je samo: „Čuvaj se, *chère* Eli.“

„Hoću“, obeća Eli. Zatim joj nešto pade na pamet. „A šta je s vama? Natanijel zna gde ste. Zna da ste mi pomogli.“

Činilo se da je gospođa Kasel dirnuta njenom brigom. „Dobro smo zaštićeni“, rekla je blago. „Osim toga, draga moja, mi mu ne trebamo.“

Njena iskrenost je zvučala zastrašujuće, ali Eli joj je bez obzira na sve bila zahvalna zbog toga dok je za Rejčel žurila ka nizu džipova.

Silven je ostao na stepeništu. Kroz otvorena vrata džipa Eli ga je posmatrala dok je tiho razgovarao s majkom. Kao i uvek, pomalo bi je pogodilo kad bi videla da je neko tako blizak sa svojim roditeljima. Ona sama sa svojim nije razgovarala mesecima. Telefonski razgovori su bili nezamislivi dok je bila u bekstvu. Znala je da ih Izabela redovno obaveštava o tome šta se dešava s njom. Ali nije bilo lako pomiriti se s tim da im nije dovoljno stalo da traže da razgovaraju s njom.

Pitam se kako izgleda kada te roditelji vole, pomislila je Eli. A zatim je odbacila tu misao. Bilo je lakše ne razmišljati o njima.

Gospođa Kasel je čvrsto zagrlila Silvena, a onda ga konačno pustila da krene. Dok je niz stepenice trčao do auta, Eli je videla kako njegova majka prstima hitro briše suzu sa obraza.

Kada je Silven seo u kola i pogledao u majku, ona se već bila pribrala. Mirno im je mahnula. Kao da su obična deca koja odlaze u običnu školu.

Jedan čuvar zatvori vrata džipa i Eli začu *cak* kada su se sva vrata automatski zaključala preko centralne brave.

Uzbuđenje ju je drmalo poput struje. Čak i ako bi se sada predomislili, bilo je prekasno.

Vraćaju se kući.